

"כרחל וכלאה אשר בנו שתייהם את בית ישראל"

1. **בראשית, כ"ח, י" - י"ג**

"ויצא יעקב, מבאר שבע; וילך, חרנה. ויפגע במקום וילן שם... ויקח מאבני המקום, וישם מראשתי... ויחלם, והנה סלם מצב ארצה, וראשו, מגיע השמימה; והנה מלאכי אלהים, עלים וירדים בו והנה יהוה נצב עליו

2. **בראשית רבה שם**

"ויקח מאבני המקום..."- רבי יהודה אמר- שנים עשר אבנים נטל, כך גזר הקב"ה, שהוא מעמיד שנים עשר שבטים. אמר, אברהם לא העמידו, יצחק לא העמידו. אני, אם מתאחות הן שנים עשרה אבנים לזו, יודע אני שאני מעמיד שנים עשר שבטים. כיוון שנתאחו שנים עשרה אבנים זו לזו, ידע שהוא מעמיד שנים עשר שבטים... "וישכם יעקב בבוקר ויקח את האבן אשר שם מראשותיו וישם אותה מצבה."

3. **בראשית כ"ט, י" - י"א**

"ויהי כאשר ראה יעקב את-רחל... ויגש יעקב, ויגל את-האבן מעל פי הבאר... וישק יעקב, לרחל; וישא את-קלו, ויבד."

4. **בראשית רבה שם**

"ויגל את האבן" - אמר רבי יוחנן, כזה שהוא מעביר פקק מעל פי צלוחית... "וישא את קולו ויבד" - למה בכה? אמר, אליעזר בשעה שהלך להביא את רבקה, מה כתוב בו? "ויקח העבד עשרה גמלים וכו'", ואני לא נזם אחד ולא צמיד אחד. דבר אחר, למה בכה, שראה שאינה נכנסת עימו לקבורה.

5. **בראשית כ"ט, ט"ז - י"ז**

"וללבן, שתי בנות: שם הגדולה לאה, ושם הקטנה רחל. ועיני לאה, רכות; ורחל, הקשה, יפת-תאר, ויפת מראה"

6. **בראשית רבה שם**

"וללבן שתי בנות"- כשתי קורות מפולשות, מסוף העולם ועד סופו. זו העמידה אלופים וזו העמידה אלופים, זו העמידה מלכים וזו העמידה מלכים... מזו עמדו נביאים ומזו עמדו נביאים, ומלכות לעולם, דכתיב- "ויהודה לעולם תשב", וכתיב- "זאת מנוחתי עדי עד". "ושם הקטנה רחל" - קטנה במתנותיה- יוסף לשעה, שאול לשעה ושילה לשעה. "ועיני לאה רכות"- רכות מבכייה, שהיו אומרים, כך היו התנאים- הגדולה לגדול והקטנה לקטן. והייתה בוכה ואומרת- יהי רצון שלא אפול בגורלו של רשע.

7. **בראשית כ"ט, כ"ג**

"ויהי בערב-- ויקח את-לאה בתו, ויבא אתה אליו; ויבא, אליה... ויהי בבקר, והנה הוא לאה".

8. **איכה רבה, פתיחתא כ"ד**

"קפצה רחל אימנו לפני הקב"ה ואמרה- רבשי"ע, גלוי לפניך שיעקב עבדך אהבני אהבה יתרה, ועבד בשבילי לאבא שבע שנים. וכשהשלימו אותן שבע שנים, והגיע זמן נישואי לבעלי, יעץ אבי להחליפני לבעלי בשביל אחותי. והוקשה עלי הדבר עד מאד כי נודעה לי העצה והודעתני לבעלי, ומסרתי לו סימן שיכיר ביני ובין אחותי, כדי שלא יוכל אבי להחליפני. ולאחר כן ניהמתי בעצמי, וסבלתי את תאוותי, וריחמתי על אחותי שלא תצא לחרפה. ולערב חלפו אחותי לבעלי בשבילי, ומסרתי לאחותי כל הסימנים שמסרתי לבעלי כדי שהוא סבור שהיא רחל. ולא עוד, אלא שנכנסתי תחת המיטה שהיה שוכב עם אחותי והיה נדבר עימה והיא שותקת ואני משיבתו על כל דבר ודבר כדי שלא יכיר לקול אחותי. וגמלתי חסד עימה, ולא קינאתי בה ולא הוצאתיה לחרפה. ומה אני שאני בשר ודם, אפר ועפר, לא קינאתי לצרה שלי ולא הוצאתיה לבושה ולחרפה, ואתה מלך חי וקיים רחמן, מפני מה קינאת לעבודת כוכבים שאין בה ממש והגלתי בני ונהרגו בחרב, ועשו אויבים במ כרצונם? מיד נתגלגלו רחמיו של הקב"ה, ואמר: בשבילך רחל אני מחזיר את ישראל למקומם. הדא הוא דכתיב: "כח אמר ה' מנעי קולך מבכי ועיניך מדמעה כי יש שכר לפעולתך ושבו מארץ אויב ויש תקווה לאחריתך ושבו בנים לגבולם."